

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 102. Argumentum nonagesimum secundum. Ab autoritate Concilii
Provincialis Pragensis anni 1605. postea recusum anno 1650. jussa
Cardinalis ab Harrach, Archiepiscopi Pragensis; sicut & ab ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

hatis, vel ita hobetes sunt, ut instrui tantillo tempore non valeant. Minime itidem absolvant in occasione proxima mauentes, quam possunt & debent relinquere, & consequenter scandalosos, non reparantes scandala. Confectudinarios minime absoluant. Qui quotannis in Kevelaer confitentur, itidem onus peccatis mortalibus, eos non absoluant; sed instruant tales poenitentes, ut petant primo per Christi merita, & intercessionem B. V. M. cordis conversionem. Et ne unus sit edificans, & alter destruens, nullus poenitentem iusta de causa ab alio dimissum absolvat.

CAPUT CI.

Argumentum nonagesimum primum.

Ab auctoritate Cardinalium, pietate & eruditione insignium.

1121 **A**sertionem quippe nostram tradunt (præter Eminentissimos DD. Grimaldum, Le Camus, & Forbinum, & quorundam relatorum, præter Eminentissimos quoque Bellarminum, Baroniū, Fredericum Borromæum, Cardinalem ab Harrach, Bona, & alios relatorum cap. 11.) Gaspar Cardinalis Carpegna, Innocentii XII. in Urbe Vicarius, dum in Epist. Pastoralis, iussu Suae Sanctitatis anno 1700. Confessariis Districtis Romani conscripta, pro regula administrandi Poenitentiae Sacramentum præscribit Instructiones S. Caroli Borromæi; sicut & Cardinales Aguirius & Denhoffius, quorum testimonia formalissima habes supra c. 41. §. 12. Porro Aguirius, citatis aduersus lapsos, & relapsos, statim absolvi volentes, Patribus antiquis: *Quid opus est (inquit) ad antiquos Patres recurrere in re adeo manifesta omnibus, iis poenitentibus, & Sacerdotibus, qui stupore quodam, aut ignorantia extrema non amiserunt communem sensum? Sanè doctissimus & piissimus Cardinalis Bellarminus sepe numero id grande malum nostrorum temporum deplorat, & conc. 9. in Domin. 4. Advent. ait: "Quam multi veniunt (ad confitendum) onus peccatis, in quæ jam millies ceciderunt. Et veniunt pridie, vel ipso die fumæ celebritatis. Et statim (jejuniorum, elemosinarum, orationum, ac penitentium operum cordis & corporis dispositione præmissa) volunt expediti (id est absolvi, & ad Communionem mitti) quasi hoc negotium esset ludus puerorum. Nonne hi Deum non placare, sed irridere voluisse videntur? Et tamen cum adeo multi peccatis onusti veniant ad confitendum, in quæ jam millies ceciderunt (ut resumam verba Bellarmini) quàm pauci sunt, quibus per aliquot hebdomadas, imò & dies paucos, differatur absolutio? Quàm rari forsitan, quibus non statim indulgeatur Communitio? Quàm penè nulli, qui, addito novo eo sacrilegio, non redeant ad vomitum? Ad quem ut non redeant, multis ante diebus seipos repurgare debent per poenitentiam, precationem, elemosinam, & occupationem in spiritalibus, ut docet Chryostomus apud ipsum. Idipsum latè profèquitur excursu 2. & 3.*

1122 Denhoffius verò præter ea quæ cap. 41. ex ipso exhibuimus, §. 3. in igne doloris supernaturalis, plenæque conversionis argumentum esse dicit, si conflet peccatorem generoso animo operam dare, ut peccati vincula dirumpat, seque in libertatem aderat. Et enim cum gratia plenæ conversionis non sit otiosa, si non appareat iste principalis effectus ipsius, omnino concludendum esse dicit, vel ejusmodi gratiam peccatori nondum adesse (ipsumque proinde ad absolutiōnem dispositum necesse esse) ideòque monendum ut eam à Deo

Tom. III.

conixè petat. Vel certè signum esse, quodd gratiæ auxilio penè nondum consentiat. Quidquid verò horum fuerit, certum est affectum doloris in ipso nondum esse sufficientem.

1123 Idèd etiam in respon. ad objectionem duodecimam, diximus (inquit) non uno loco, raram esse in his qui identidem relabuntur veram poenitentiam, plenam utique. Paragrapho verò 11. exploratum esse dicit, solum ipsius confidentis de suo dolore, & animi proposito testimonium non esse satis ad ipsum absolvendum: quoniam cum ipse accusator sit, idemque reus, testimonium ejus in propria causa suspectum haberi debet, si Sacerdoti, qui fungitur officio Judicis, aliunde sufficientibus indicis appareat, rem secus habere; vel certè de veritate malum dubitet. Quod postquam probavit ex eo quodd plerique poenitentes nesciant requisita ad verum sufficientemque dolorem, plerique etiam illum se habere putent, fallentes semetipsos. Probat insuper ex eo quodd neque eidem, velut egrotis, qui recipienda sanitatis causâ ad animorum Medicum accedat, penitus credendum. Quid, obsecro, censendum esset de judicio Medici, qui ex sententia ipsius ægri existimaret abesse febrem, dum secundum artis præcepta apparerent signa contraria? Eum artis suæ peritum putabimus, qui, contra leges à Patribus traditas, & à senioris consilii Auctoribus collectas, credit verbis confidentis, qui se à vitiorum febre liberum pronuntiat, quamquam ex ipsa confessione detegi possit, animum ejus sub malæ cupiditatis imperio detineri?

1124 Vos ergo judicate, eos qui vobis confitentur delicta, tamen si voce aliud adesse videntur, carere vero dolore? 1. si ad confessionem accedant cum quadam elati animi ostentatione, quasi parati ad insultandum Ministro Jesu Christi, animi impatientiam & indignationem præ se ferentes, quoties qui piam interrogantur, quo animæ ipsorum status dignosci queat. 2. si peccata sua recitent, ac si facta quedam communita & adiabhora denarrarent, magis ad memoriam exonerandam, quàm ad sublevandam conscientiam. 3. si vitia sua confitendo, culpam in alium devolvant; & ubi se accusare debent, identidem excusare student. 4. quando comperitis eos, de industria crimen aliquod celare voluisse, quod sola Confessarii investigantis curâ detectum falsi sine. 5. si reluctentur adversus opera poenitentiae, modo supra demonstrato rite peragenda. 6. si nolint amplecti quæ, ad evitandum relabendi periculum, sunt adhibenda: nam, ut dici solet, qui non vult media, nec finem velle censetur. 7. si de eorum sint grege, qui studio sibi querunt Sacerdotes indoctos, aut indulgentes; qui libros volvunt & revolvunt, donec inveniunt Auctorem quempiam suis faventem affectibus: in hoc similes ægrotis, qui Medicos querunt, vel minus peritos, vel sanè tales, qui artem profitentur omnè morborum genus malignissimis curandi. Possint etiam comparari clientibus quibusdam sordida conscientie, quos nulla cura tangat de justitia causæ, quam coram Judice lite versant; satis sibi prospectum esse rati, si quis vel è vicino Causidicus dicat bono jure nisi; est iustitiæ penitus desitiantur.

De eorum verò sufficienti dolore meritò dubitari, qui facile & citò relabuntur, satis declaravit supra, cum dixit, raram in ipsis esse veram poenitentiam. Idem §. 9. censet de dolore consuetudiniorum, qui ad confessionem sese non præparaverunt precibus, humilibus ac piis operibus, & tandiù repetitis actibus virtutum, vitiis dominantibus adversantium, ut notabiliter sint emendati.

CAPUT CII.

Argumentum nonagesimum secundum.

Ab auctoritate Concilii Provincialis Pragensis

¶ aa 2

anni 1605. postea recusat anno 1650. iussu Cardinalis ab Harrach, Archiepiscopi Pragensis, scilicet & ab auctoritate Ritualium & Manualium plurimarum Dioceseon, & plusquam octoginta Episcoporum.

- 1127 Siquidem in Concilio illo tit. de penit. pag. 78. Confessarius monetur, ut quos in graviora crimina frequenter ex prava consuetudine incidisse animadvertit, eis ad aliquot dies, atque adeo menses, prout morbi gravitas exegerit, absolutionem differat; ita tamen ut illos per piorum exercitiorum inunctionem sanare, non autem in desperationem, aut confusionem inducere, pie prudenterque procuret.
- 1128 Illustriss. D. Henricus, Episcopus Cabilonensis, in Instructionibus Confessariorum Diocesis suae c. 2. octo designat casus, in quibus absolutio, iuxta S. Carolum Borromaeum, & Ritale Cabilonense, differenda est. Secundus vero casus est consuetudinarius, qui peccati mortalis habitum contraxerunt; quem (inquit) dubium non est ad eis esse contractum, dum de tali crimine scilicet quis confessus est, absque ulla emendatione.
- 1129 Eundem casum ponit Nicolaus Pavillonius, sanctae memoriae Episcopus Aletensis, in suis de Sacramento Penitentiae Instructionibus, à viginti sex Archiepiscopis & Episcopis anno 1669. approbatis, tanquam non continentibus nisi puriores Evangelii regulas, sanctiorumque veritates, quas nobis Canones proponunt, &c.
- 1130 Illustrissimus quoque Guido, Episcopus Atrebat. absolutionem differri vult consuetudinariis ac recidivis in Epistolis suis Pastoralibus, quas Episcopi supra triginta approbarunt, & magnopere commendarunt. Quemadmodum & viginti novem Archiepiscopi atque Episcopi, qui Arnaldi librum de frequenti Communione, non solum approbarunt, elogisque magnificis exornarunt; sed & adoptarunt, & suum fecerunt.
- 1131 Cumque ipis Illustriss. D. Guilielmus, Episcopus Petrocorensis, in Praefatione ad Pastores, & alios Ecclesiasticos Diocesis suae, praefixa Conferentiis Ecclesiasticis ejusdem Dioceseos, ipsos omnes exhortatur ad studium proximae doctrinae in his traditis, quam declarat solidam esse, securam, atque ex divina Scriptura, Patribus, Conciliis, Theologisque solidioribus depromptam. Primam vero Partem Conferentiarum illarum q. 1. & 2. assertio nostra de absolutione consuetudinariis & recidivis differenda non solum traditur, sed & copiose probatur.
- 1132 Manuale Diocesis Atrebatensis, ab uno è clarissimis & sanctissimis Episc. Atrebatensibus compositum (teste Guidone Episcopo moderno) statuit, ne facile concedatur absolutio peccatori in peccata relabenti, quando eam postulat; sed differatur ad tempus aliquod, etiamsi aliquando non repugnet, enim toties verè contritum esse, quoties ad confitendum accedit.
- 1133 Ritale, seu Officiale, Agendavè Trevirensis sic habet: Nisi reipsa peccata relinquit penitentem (frequenter relapsus) dicatur illi: Amice, bene jacis, quid ostendas te habere bonam voluntatem emendandi te. Et quia id potes, & debes, vade, & fac statim, quamdiu es in ista sancta voluntate, & postea revertere, & absolvi te.
- 1134 Eadem penè verba habet Parochiale Leodiense anno 1592. editum, iussu Reverendissimi Domini Ernesti, Episcopi Leodiensis.
- 1135 Videat diligenter Sacerdos (ajunt Ritualia Catalaunense, Remense, Petrocorense, &c.) ne absolvas eos, qui talis beneficii sunt incapaces. Quales sunt... qui vitiosos habitus blasphemiae, luxuriae, &c., à Confessariis corrupti, corrigere non suaderunt.

Argumentum novagesimum tertium.
Ab auctoritate plusquam mille quingentorum Parochorum primariorum Urbium Regni Gallicarum, ex quibus valde multi fuerunt doctri-
na & virtute praestari.

Gravissimum profectò est argumentum, super hoc notio capite deductum, ab Auctoritate tot Ecclesiae Principum, atque Antistitem, maxime cum ex ipsis non pauci sapientiae & sanctimoniae laude insigniter claruerint. Nec absque temeritate iudiciorum quis praferret iudicium Juniorum Casuistarum; Ecclesiaeque modernae sensum & usum sibi melius notum esse contenderet, quam illis: utpote quem, uti saepius dixi, dicere nos oportet ab his qui primas in Ecclesia partes obtinent. Cum ex Scripturis, Patribus, & Conciliis, Episcoporum sit regere Ecclesiam Dei. Act. 20. 28. Suarumque Ecclesiarum iure divino sint Doctores. 1. Timoth. 3. 2. Ipsi etiam à Deo committuntur, attendere sibi & doctrinae. Ibidem c. 1. v. ult. Item exhortari in doctrina sana, & eos qui contradicunt arguere. Tit. 1. 9. Denique Angeli sint Ecclesiarum. Apoc. 1. 3.

Et quid de Episcopis SS. Patres & Sanctae Ecclesiae Luminaria. Hieronymus adversus Lucifer. Nicolaus I. epist. 21. ad Episcop. Synodi Sylvanect. Apostolorum Sacerdotes. Concilium Trident. sess. 23. cap. 4. Apud nos Apostolorum locum tenentes. Hieronymus epist. 85. ad Evagr. & 54. ad Marcellam. His vota scientia, potestas & auctoritas Sacerdotii à Deo optimo Auctore, & principio omnis mysterii & perfectionis, data est. Dionysius de Ecclesiast. Hierarch. c. 5. Sunt divinae voluntatis indices, Ecclesiarum Christi post Apostolos iudices, columna firmissime, quibus in Christo fundatis innititur omnis multitudo credentium... Dispensatores regis domus, quorum arbitrio in Aula Regis aeterni dividuntur gradus & officia singulorum. Lib. 5. Capit. c. 163. ex D. Prospero. Denique Episcopos, legitimos controversiarum fidei & morum iudices, Concilia & Patres semper agnoverunt. Per ipsos namque Origines errores condemnati fuerunt. Hieronymus Apol. in Rufin. lib. 2. Per vicinos Episcopos Paulus Samosatensis. Eusebius lib. 2. Histor. Eccles. c. 22. Per Alexandrum Episcopum Alexandrinum Arius. Theodoretus lib. 1. Histor. Eccles. c. 2. Per Flavianum Episcopum Constantinopolit. Euyches, & hoc secundum Canones factum fuisse. Legati Leonis Papae in Concilio Chalcedon. dixerunt Act. 3.

Quid plura? Contra veteres errores Ecclesiarum Pastores viriliter insurgentes, eorum prava dogmata cum ipsorum Auctoribus condemnarunt. Innocentius II. epist. ad Episcop. Gall. 193. apud S. Bernardum.

Si Ecclesiarum Rectores sint & Doctores, igitur Episcoporum (sicut Apostolorum) est de dogmatibus, Ecclesiaeque leniu & traditione iudicare, ut S. Bernardus ait epist. 189.

Si Angeli sint Ecclesiarum: sicut ergo inferiores Angeli ordinis purgantur ab ignorantia per Spiritus superiores, à quibus elevantur ad sublimiores, puriores & clariores illustrationes visum divinarum, ut Dionysius ait loco citato c. 6. Sic Sacerdotes inferiores, in controversiis de divini verbi intelligentia, Ecclesiaeque traditione & sensu, per Episcopos ab ignorantia purgantur, &c. Lex quippe est sanctissima, à Deo constituta, ut res inferiores per superiores ad divinisimum lumen ipsius eleventur. Dionysius ibid. c. 5.

Si demque sint Ecclesiae Luminaria: igitur ad ipsos spectat, in omnibus eiusmodi controversi-